

עפ"ת 1534/07/23 - טוויזר רפאל, נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 1534-07-23 רפאל נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 98351/2019

14/09/2023

בפני כבוד השופט מאזן דאוד
המערער טוויזר רפאל,
נגד
המשיבה מדינת ישראל
ב"כ המערער: שמעון הרשקוביץ
ב"כ המשיבה: עו"ד אופיר לונטל מפרקליטות מחוז חיפה - פלילי

פסק דין

א. ראשית דבר:

1. לפני ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום לתעבורה בחיפה, (להלן: "בית משפט קמא"), שניתן על ידי השופטת רונה פרסון, בתיק ת"ד 5638-01-20.
2. הכרעת הדין ניתנה ביום 03.01.2023 וגזר הדין ניתן ביום 21.05.2023.
3. הערעור מופנה כנגד הכרעת הדין וגזר הדין.

ב. ההליך בבית משפט קמא:

4. המערער הובא לדין בבית משפט קמא בגין העבירות הבאות:
(-) **אי ציות לתמרור 301 בצומת** - עבירה לפי תקנה 22(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א 1961 (להלן: "התקנות").
(-) **נהיגה בקלות ראש** - עבירה לפי סעיף 62(2) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-א 1961 (להלן: "הפקודה").

(-) **התנהגות הגורמת נזק לרכוש וחבלה של ממש לגוף** - עבירה לפי תקנה 21(ב)(2) לתקנות בקשר עם סעיף 38(3) לפקודה.

5. בכתב האישום, נטען כי בתאריך 03.03.2019 בשעה 18:40 או בסמוך לכך, נהג המערער ברכב פרטי רנו מס' רישוי 8464231 (להלן: "**הרכב**") בחיפה, ברחוב חלוצי התעשייה מכיוון מזרח לכיוון מערב והגיע לצומת עם רחוב הגומא ופנה שמאלה (להלן: "**הצומת**"). אותה עת, ממול כיוון נסיעת המערער, מכיוון מערב למזרח, נסע אופנוע מסוג קאווסאקי מס' רישוי 35378301 (להלן: "**האופנוע**"). המערער נהג ברשלנות, בכך שבהגיעו לצומת, לא ציית להוראות תמרור 301 המוצב בכיוון נסיעתו, נכנס אל הצומת, מבלי לתת זכות קדימה לאופנוע, חסם דרך נסיעתו וגרם להתנגשות (להלן: "**התאונה**"). כתוצאה מהתאונה רוכב האופנוע (להלן: "**הנפגע**") נחבל בחבלות של ממש. בנוסף, כלי הרכב המעורבים בתאונה ניזוקו.

6. המערער כפר בעובדות כתב האישום; הודה כי נהג במקום ובזמן האמורים אך כפר בכך שנהג ברשלנות. עוד טען המערער כי בעת קבלת ההחלטה על הפניה שמאלה לא היה לו שדה ראייה.

7. בית משפט קמא שמע את ראיות המשיבה שכללו עדויותיהם של הבוחן, רס"ב אפי דרורי (להלן: "**הבוחן**"), רס"ב אבי הלוי ורוכב האופנוע. כן הוגשו, בין היתר, סרטוני ווידאו של ארוע התאונה, דו"ח בוחן תנועה, סקיצה, תרשים, לוח תצלומים ודיסק, מזכרים, דו"חות פעולה, מסמכים רפואיים והודעת נהג במשטרה.

8. מטעם ההגנה העיד המערער וכן העידו מר יצחק פפיסמדו ומר צביקה מוזס אשר הגישו חוות דעת - 1/ו- 2/ו.

9. בית משפט קמא סקר את הראיות בהכרעת דינו, התייחס לשאלת המהימנות והמחלוקת העובדתית בין גרסת רוכב האופנוע וגרסת המערער ובחן את השאלות השנויות במחלוקת ובסופו של יום הסיק בית משפט קמא כי עלה בידי המשיבה להוכיח את עובדות כתב האישום מעל לכל ספק סביר.

10. בית משפט קמא לאחר שעיין במוצגים, צפה בסרטוני הווידאו של מצלמת האבטחה ושמע את עדות הבוחן והסבריו, התרשם מעדותו של הבוחן והגיע למסקנה כי הבוחן ביצע את עבודתו באופן מקצועי. בית משפט קמא קבע כי לא נפלו מחדלי חקירה בעבודת הבוחן ואף אם נפלו כאלה, הרי שלא מדובר במחדלים היוורדים לשורש ההליך ואשר מובילים לקיפוח הגנת המערער. בית משפט קמא קיבל את הסבריו של הבוחן בעניין הזה וקבע כי הבוחן חזר בעדותו על הממצאים והמסקנות שבדו"ח הבוחן ועדותו הייתה קוהרנטית, מהימנה ומבוססת.

11. בית משפט קמא בחן את חוות דעתו של מר יצחק פפיסמדו שהוגשה מטעם המערער ובמסגרתה

העלה פפיסמדו שורה של מחדלים שנפלו, לטענתו בעבודת הבוחן וביקש להטיל את האחריות לקרות התאונה על רוכב האופנוע שלטענתו כעולה מהסרטונים עקף רכב משמאל בהיותו מרוחק מהצומת ובמהירות גבוהה מאוד, אך בסופו של יום מצא בית משפט קמא לדחות את מסקנותיו של פפיסמדו והחליט לאמץ את מסקנותיו של הבוחן שהגיע לזירה ביום התאונה, ערך ניסוי שדה ראיה, מדידות ופעולות חקירה נוספות במקום.

12. לכן בסופו של יום, נוכח התרשמות בית משפט קמא מעדותו של הבוחן ויתר עדי התביעה ולאחר שעדין במוצגים וצפה בסרטונים המתעדים את התאונה ונתן דעתו לעדי ההגנה וחוות הדעת שהוגשו על ידם, החליט להרשיע את המערער בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

13. בגזר דינו עמד בית משפט קמא על חומרת העבירות שהורשע בהן המערער ואשר פוגעות בערכים המוגנים של שמירה על שלומו ובטחונו של הציבור בכלל וציבור המשתמשים בדרך בפרט, ושל שלמות הגוף והרכוש של המשתמשים בדרך. עוד עמד בית משפט קמא על הצורך להחמיר בענישה נוכח ריבוי תאונות הדרכים בארץ אשר במרכזן גרימת חבלות של ממש. נוכח זאת ובהתבסס על מדיניות הענישה הנהוגה במקרים דומים קבע בית משפט קמא כי מתחם הענישה ההולם את מעשי המערער מתחיל ממאסר קצר אשר יכול וירוצה גם בעבודות שירות ועד לתקופה של שנה מאסר בפועל, פסילה בפועל לתקופה שנעה בין 6 חודשים עד 36 חודשים, מאסר מותנה, פסילה על תנאי, קנס ועונשים נלווים. עוד קבע בית משפט קמא כי מעובדות כתב האישום עולה כי מדובר ברשלנות ברף הבינוני.

14. בבואו לגזור את עונשו של המערער בתוך המתחם שקל בית משפט קמא לחומרא את תוצאות הפגיעה שנגרמו לנפגע ומידת הרשלנות בביצוע העבירות. לצד זאת שקל בית משפט קמא לקולא את עברו התעבורתי הנקי של המערער, בשים לב גם לוותק נהיגתו וכן נסיבותיו האישיות של המערער, בכך שהתחשב בגילו ובמצבו המשפחתי ובצורך שלו ברשיון הנהיגה. עוד נתן דעתו לתרומתו של המערער בעבודתו עם עיוורים ובעלי מוגבלות.

15. נוכח כל האמור השית בית משפט קמא על המערער את העונשים הבאים:

מאסר בפועל לתקופה של 30 ימים אשר ירוצה בדרך של עבודות שירות בהתאם לחוות הדעת של הממונה; 22 חודשי פסילה בפועל בניכוי 40 ימי פסילה מנהלית; 4 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים; 6 חודשי פסילה על תנאי למשך 3 שנים; קנס בסך 4,000 ₪ שישולם ב- 10 תשלומים שווים ורצופים; ופיצוי לנפגע בסך 8,000 ₪.

ג. טענות המערער:

16. המערער הדגיש כי עולים קשיים רבים, אשר פגעו בהגנתו ומנעו ממנו להוכיח את גרסתו, לחילופין טען עמוד 3

המערער כי גם אם כל קושי בפני עצמו לא מביא לזיכוי, הצטברותם צריכה להביא למסקנה כי יש לבטל את הרשעתו. לטענתו, הימנעות הבוחן מלפעול לאיתור הנהגים הרלוונטיים אותם עקף רוכב האופנוע וגביית עדותם, הימנעות הבוחן מלאסוף נתונים מדויקים מהשטח, הימנעות הבוחן משליחת סרטוני הווידאו למעבדה המשטרתית, הימנעות הבוחן מלבדוק היכן האופנוע אם בכלל יצא לעקיפה, באיזה מרחק מהצומת, באיזה נתיב נסע עובר לתאונה, באיזה מהירות נסע רוכב האופנוע, חוסר במבחן שדה ראייה המספק שחזור מהימן של ההתרחשות ביום התאונה, כל אלו, לטענת המערער צריכים להביא לביטול הרשעתו. לטענת המערער שגה בית משפט קמא שהתעלם מהקשיים הללו וסמך על הבוחן שקבע כי לא ניתן לאסוף את המידע, על אף שהמערער הגיש חוו"ד מטעמו לחישוב המהירות, אך היא נדחתה.

17. עוד טען המערער כי קיימים מחדלי חקירה שונים המתבטאים בפגמים בתיעוד הזירה, תרשים צומת חסר בפרטים מהותיים, אי מדידת נקודות רלוונטיות לתאונה. עוד טען המערער כי ניסוי שדה הראיה שבוצע על ידי הבוחן הינו חסר ערך ראייתי ולא משקף את שאירע בעת התאונה וכן אי התייחסות הבוחן למהירות רוכב האופנוע וכשלים נוספים בפעולות החקירה.

18. אשר לגזר הדין, ביקש המערער להקל בעונשו, להורות על הפחתת תקופת הפסילה בפועל ולהעמידה לכל היותר על 12 חודשים, זאת לאור עברו התעבורתי הנקי והתועלת החברתית שמופקת משימוש ברישיון הנהיגה וכן ביטול רכיב המאסר בפועל ולהסתפק במאסר צופה פני עתיד בלבד. לטענתו, הרף התחתון של מתחם הענישה אמור להתחיל מרכיב של מאסר על תנאי ולא מאסר בפועל, בשים לב לעברו התעבורתי המראה על אירוע חריג מבחינתו וכן לאור העובדה כי עושה שימוש ברישיונו לצורך תרומה לחברה.

ד. טענות המשיבה:

19. מנגד סבורה המשיבה כי דין הערעור להידחות. המשיבה טענה כי בית משפט קמא שמע את העדים ועל סמך התרשמותו מהם ועל סמך הנתונים והמסמכים שהוצגו בפניו קבע כי עלה בידי המשיבה להוכיח מעל לכל ספק סביר את העבירות שיוחסו למערער. לטענתה, אין ערכאת הערעור נוהגת להתערב בממצאי מהימנות וממצאים עובדתיים שנקבעו ע"י הערכאה הדיונית לאור היתרון המובהק שיש לה בהתרשמותה מהעדים.

20. לעניין פגמים בהתנהלות הבוחן, סבורה המשיבה כי צדק בית משפט קמא שהתייחס באריכות לעבודתו של הבוחן, והתייחס אף לטענות שהעלה המערער במהלך ניהול ההוכחות. בית משפט קמא אף נימק מדוע לא קיבל את חוות הדעת שהוגשו מטעם ההגנה.

21. אשר לגזר הדין ציינה המשיבה כי בית משפט קמא אחרי ששקל את כל הנתונים שהונחו בפניו, כולל

העדר הרשעות קודמות בתעבורתי, כולל גילוי, וערך איזון ראוי, גזר עונש מאסר שירוצה בעבודות שירות למשך חודש, עונש שלטעמה של המשיבה הינו יחסית נמוך במקרה שבו רף הרשלנות הוא בינוני, אולם, האיזון שעשה בית המשפט קמא בא לידי ביטוי ברכיבי ענישה אחרים ועל כן זה מתבטא ברכיב הפסילה, רכיב הפיצוי ורכיב הקנס.

22. לפיכך ביקשה המשיבה לדחות את הערעור על שני חלקיו.

ה. דין והכרעה:

23. לאחר שעיינתי בפסק הדין, בעדויות שהובאו בפני בית משפט קמא, במוצגים, בחוות הדעת ושמעתי את טענות הצדדים, אני מחליט לדחות את הערעור על הכרעת הדין ולקבל את הערעור על גזר הדין באופן חלקי, במובן זה שעונש הפסילה בפועל יעמוד על 12 חודשים (תחת 22 חודשים), כמפורט בהמשך.

24. לפתחו של בית המשפט הונחה גרסה עובדתית על פיה המערער נהג ברכבו, ברחוב חלוצי התעשייה בחיפה, מכיוון מזרח לכיוון מערב והגיע לצומת עם רחוב הגומא ופנה שמאלה. אותה עת, ממול כיוון נסיעת המערער, מכיוון מערב למזרח, נסע אופנוע. המערער נהג ברשלנות, בכך שבהגיעו לצומת, לא ציית להוראות תמרור 301 המוצב בכיוון נסיעתו, נכנס אל הצומת, מבלי לתת זכות קדימה לאופנוע, חסם דרך נסיעתו וגרם לתאונה.

25. בית משפט קמא נתן אימון מלא בעדות הבוחן, קביעה מבוססת על התרשמות ישירה מן העד, ממצאי המהימנות, ביחס לעד זה, לא נקבעו תוך היזקקות לדרך מסירת העדות בלבד. הם התבססו גם על ניתוח העדויות והשוואתן זו לזו. כידוע, יתרונה של הערכאה המבררת בקביעת קביעות מהימנות בכל הנוגע לעדויות שנשמעו לפניו הוא עצום. בכגון דא, ערכאת הערעור איננה מרבה ואיננה ממהרת להתערב.

26. בית משפט קמא לאחר שעייין במוצגים, צפה בסרטוני הווידאו של מצלמת האבטחה ושמע את עדות הבוחן והסבריו, התרשם מעדותו של הבוחן והגיע למסקנה כי הבוחן ביצע את עבודתו באופן מקצועי וכי מסקנותיו והסבריו מקובלים עליו. בית משפט קמא קבע כי לא נפלו מחדלי חקירה בעבודת הבוחן ואף אם נפלו כאלה, הרי שלא מדובר במחדלים היורדים לשורש ההליך ואשר מובילים לקיפוח הגנת המערער. עוד קבע בית משפט קמא כי הבוחן חזר בעדותו על הממצאים והמסקנות שבדו"ח הבוחן ועדותו הייתה קוהרנטית, מהימנה ומבוססת.

27. קביעת בית משפט קמא ביחס לממצאים הנובעים מגרסת הבוחן והן מעדותו בבית המשפט, אין מקום להתערב בהם.

28. לצד זאת, עדות הבוחן אינה עומדת לבד, לה מצטרפים סרטוני הוידאו שצפיתי בהם, הן של מצלמת הדרך שתעדה את התאונה (ת/17ג'), הן סרטון ניסוי שדה ראיה (ת/17ב') והן סרטון ממסעדת " בני דיאב" וכן גירסתו של המערער עצמו אשר מסר כבר בהודעתו במשטרה:

"...כאשר הגעתי לצומת שבה קרתה התאונה, השתלבתי לנתיב פניה שמאלה לכיוון חנות ה"מקס סטוק", ממול הייתה תנועה, עבר רכב ונתתי לו לעבור, לאחר הוא עבר ראיתי שהצומת פנויה ואז פניתי, לקראת סוף הפנייה הרגשתי מכה חזקה מצד ימין אחורי של הרכב, נפתחו כריות אויר של הרכב, יצאתי מיד מהרכב שלי, ראיתי את רוכב האופנוע שרוע על הרצפה..." - ת/13.

29. זאת ועוד בחקירתו הראשית בבית משפט מסר כי " ...הגעתי לצומת של חלוצי התעשייה, גומא, היה קו עצירה ועצרתי בקו כדי שהמעבר שמאלה יתפה. היתה תנועה וכשראיתי שהצומת פנוי אז פניתי שמאלה וקצת לאחר הפניה הרגשתי חבטה הכריות אויר נפתחו..." - פרוטוקול מיום 2.6.23, עמ' 35, שורות 1-4.

30. בהמשך בחקירתו הנגדית מסר כי:

"הגעתי לצומת היתה תנועה, חיכיתי ועד שראיתי שהצומת פנוי אמנם ראיתי שיש רכבים אבל הם היו רחוקים וראיתי שאני יכול לחצות אז פניתי." - (ראו פרוטוקול הדין מיום 2.6.22, עמ' 35, שורות 13-14).

31. אם כך, לפי גרסתו של המערער, כאשר הגיע לצומת השתלב לנתיב הפניה שמאלה, עצר בקו העצירה ונתן לרכב אחר לעבור, ולאחר שראה שהצומת פנוי פנה שמאלה, ולקראת סוף הפניה הרגיש מכה חזקה.

32. המערער העיד כי הוא מכיר את המקום וכי מקו העצירה בצומת ניתן לראות את הצומת המרומזר ממול וכי לא הייתה לו שום הפרעה בשדה הראייה. כאמור, הבוחן קבע כי למערער היה שדה ראיה מקו העצירה של 138 מ' מדוד. למרות זאת, המערער לא הבחין ברוכב האופנוע אשר הגיע מולו בשום שלב עד אשר פגע בו.

33. כעולה מהסרטון שמתעד את התאונה (ת/17ג'), המערער אמנם עצר בקו העצירה בצומת ונתן לרכבים אחרים לעבור, אך לאחר מכן המשיך בנסיעה, לא ציית להוראות תמרור 301 המוצב בכיוון נסיעתו, גרם להפרעה בתנועה, חסם את דרכו של רוכב האופנוע ובכך התרשל וגרם לתאונה ולתוצאותיה הקשות.

34. זאת ועוד בית משפט קמא מצא ובצדק כי חוות דעתו של מוזס מטעם ההגנה, מחזקת דווקא את עדותו

של הבוחן, אשר העיד כי לא ניתן לראות בסרטון בצורה ברורה את הכביש עליו נסע האופנוע ולקבוע נקודות קשירה ולכן לא ניתן לבצע חישוב מהירות על פי הסרטון. גם באשר לחוות דעתו של פפיסמדו מטעם ההגנה, בית משפט קמא ובצדק מצא לא לאמץ אותה ולהעדיף אותה על חוות דעת הבוחן, שביצע עבודתו באופן מקצועי כאשר הגיע למקום ביום התאונה, ערך ניסוי שדה ראיה, מדידות ופעולות חקירה נוספות במקום. עוד ציין בית משפט קמא כי גם אם היה קובע שישנה רשלנות תורמת מצדו, אין בכך כדי לנתק את הקשר הסיבתי בין רשלנותו של המערער לבין גרימת התאונה ותוצאותיה.

35. מכל מקום, הכרעת דינו של בית משפט קמא מקובלת עלי ומצאתי אותה מבוססת היטב. בית משפט קמא העדיף את גרסת המשיבה על פני גרסת המערער, כך שלפנינו קביעות עובדתיות שההתערבות בהן מצומצמת למקרים החריגים ויוצאים הדופן ועל כך נקבע כי:

"... ערכאת הערעור אינה נוטה להתערב בקביעות עובדתיות ובממצאי מהימנות של הערכאה הדיונית. זאת למעט מקרים חריגים שבהם הממצאים מתבססים על ראיות בכתב ולא על הופעת העדים; הממצאים מבוססים על שיקולים שבהגיון; או כאשר נפלו טעויות מהותיות בהערכת המהימנות כגון התעלמות מסתירות בעדות היורדות לשורשו של עניין או התעלמות מגורמים רלוונטיים להערכה של משקל העדות ... ביסוד כלל אי-ההתערבות ניצב היתרון הנתון לערכאה הדיונית, הנובע מהתרשמותה הבלתי אמצעית מהעדויות שנשמעו לפנייה ומהשתלבותן במארג הראייתי" - (ראו ע"פ 6722/22 פלוני נגד מדינת ישראל (10.9.2023); כן ראו ע"פ 2050/21 אלהואשלה נ' מדינת ישראל, (16.5.2023); ע"פ 7880/19 פלוני נ' מדינת ישראל, (2.8.2022); ע"פ 1969/22 בן דוד נ' מדינת ישראל, (8.8.2023); ע"פ 2455/21 מדינת ישראל נ' ברמלי, (6.7.2023); ע"פ 3992/22 ותד נ' מדינת ישראל, (7.5.2023)).

36. כאמור עניינו של המערער לא נמנה עם אותם מקרים המצדיקים התערבות ערכאה זו בקביעות העובדתיות.

37. יוצא אפוא, כי המשיבה עמדה בנטל ההוכחה המוטל עליה ולא מצאתי מקום להתערב בקביעות העובדתיות של בית משפט קמא אשר התרשם מהבוחן ומיתר העדים שהופיעו בפניו בצורה בלתי אמצעית, וראה להעדיף את גרסתו של הבוחן תוך שדחה את גרסתו של המערער.

38. אשר למחדלי החקירה, אציין כי שאלת קיומם של מחדלי חקירה נבחנת בשני שלבים: ראשית, נבחנת השאלה באם התרחש מחדל חקירתי ורק אם המענה לשאלה זו הינו בחיוב, תיבחן השאלה האם בשל אותו מחדל נפגעה יכולתו של הנאשם להתמודד כראוי עם חומר הראיות שעמד נגדו, עד כי קיים חשש ממשי לקיפוח הגנתו או לפגיעה בזכותו להליך הוגן.

בחינה זו נעשית תוך שקלול המחדלים הנטענים אל מול התשתית הראייתית שהונחה בפני הערכאה הדיונית -

(ראו: ע"פ 8886/14 פלוני נ' **מדינת ישראל** (15.3.2016); ע"פ 434/15 פלוני נ' **מדינת ישראל** (4.2.2016)).

39. בענייננו, שקלול המחדלים החקירתיים הנטענים אל מול מארג הראיות שהציגה המשיבה מוביל למסקנה כי לא קופחה זכותו של המערער ולא נפגעה הגנתו.

40. על כן ועל יסוד האמור לעיל, אני דוחה את הערעור ככל שהוא מתייחס להכרעת הדין.

וכעת אעבור לדון בערעור על העונש:

41. אזכיר כי ערכאת הערעור לא תזדרז להתערב בעונש שהוטל על ידי הערכאה הדיונית, למעט המקרים שבהם הוטל עונש חמור וחורג מרמת הענישה המקובלת במקרים דומים - ראו ע"פ 8589/12 **חאלד ביאטרה נ' מדינת ישראל**, (28.1.2013); ע"פ 6681/09 **אלחטיב נגד מדינת ישראל** (13.1.2010); ע"פ 8704/08 **הייב נ' מדינת ישראל** (23.4.2009); ע"פ 5236/05 **עמאשה נ' מדינת ישראל** (4.3.2009); ע"פ 3091/08 **טרייגר נ' מדינת ישראל** (29.1.2009); ע"פ 9097/05 **מדינת ישראל נ' ורשילובסקי** (3.7.2006).

42. בענייננו, המדובר בעבירות חמורות. המערער נטל סיכון בלתי סביר ביחס לאפשרות של גרימת תאונה כאשר פנה שמאלה תוך נטילת זכות קדימה של הרכבים המגיעים ממולו. המערער לא ציית להוראות תמרור 3011 המוצב בכיון נסיעתו, גרם להפרעה לתנועה, חסם את דרכו של רוכה האופנוע ובכך התרשל וגרם לתאונה ולתוצאותיה הקשות וכפי שנקבע בהכרעת הדין המדובר ברשלנות ברף הבינוני.

43. כתוצאה מהתאונה נחבל רוכב האופנוע בגופו ונזקק לטיפול רפואי. כעולה מהמסמכים הרפואיים נחבל הנפגע בחבלות של ממש, ובין היתר, נגרמו לו שטף דם במוח, שברים בשתי הידיים, שברים בשתי חוליות בעמוד השדרה, שבר בצלע שמאל, שבר בברך ימין, שבר וקרע בגיד, בזרת ימין וקרע ביד שמאל, הוא אושפז בטיפול נמרץ למשך חודש ימים, עבר ניתוח להשתלת עור בידו ונקבעה לו נכות צמיתה ע"י הביטוח ליאומי בשיעור של 48%.

44. בית המשפט העליון עמד לא אחת, כי על בתי המשפט להילחם בתאונות הדרכים, שתוצאתן חבלות המותרות נכות בשיעור בינוני ופגיעות הדורשות אשפוז ושיקום, וזאת בדרך של ענישה מחמירה, תוך שנקבע כי "ריבוי תאונות הדרכים בארץ מחייב ענישה מחמירה אשר תסייע בביסוס כללי הזהירות הנדרשים לצורך שמירה על שלומם וביטחונם של משתמשי הדרך" - ראו רע"פ 1694/19 **לואי יאסין נגד מדינת ישראל** (31.3.2019) (להלן: "יאסין"); רע"פ 9094/18 **בושרי נגד מדינת ישראל** (2.1.2019); כן ראו לע"פ 2247/10 **שלום ימיני נגד מדינת ישראל**, פ"ד סד(2)

"רבות נאמר על נגע תאונות הדרכים, ההולך ופושה וקוטל בנו ללא רחם וללא הבחנה, ואשר בעטיו נגבה מחיר דמים נורא, אם בהרוגים, אם בחבולים בגופם ובפצועים בנפשם, ואם בדאבת יקיריהם. רבות נאמר, דומה כי מעט מדי נעשה, ומדי שנה בשנה מקפדים מאות אנשים את חייהם ואלפים רבים נפצעים. מערכת המשפט נתקלת בהרוגים ובפצועים של תאונות דרכים הן בתחום הפלילי והן בתחום האזרחי, ומדי שנה מוגשות בבתי המשפט לערכאותיהם השונות אלפי תביעות על נזקי גוף שנגרמו כתוצאה מתאונת דרכים. מקומו של בית המשפט במלחמת החורמה נגד תופעה קשה זו לא נפקד, ועליו להמשיך להירתם ולהרים תרומתו למען מאבק עיקש זה, בין היתר באמצעות הדאגה לענישה הולמת, אשר תסייע להגברת המודעות בדבר המחיר הכרוך בהפרת כללי התנהגות על הכביש" - (שם, פסקה 76, בעמ' 740).

45. על אף שאני סבור כי העונש שהושת על המערער הולם את חומרת העבירות בהן הורשע המערער ואינו עונש חמור, הגעתי למסקנה כי יש מקום להתערבות ברכיב הפסילה שהוטל על המערער.

46. מוסכם עליי הניתוח שעשה בית המשפט קמא בגזר דינו, לגבי חומרת העבירות והצורך בהרתעה. יחד עם זאת, יש להדגיש כי רף הרשלנות של המערער הועמד על הצד הבינוני, כך למשל ברע"פ 8588/16 **רז משה נגד מדינת ישראל** (8.2.2016), דובר ברשלנות גבוהה מובהקת (נהיגה במהירות מופרזת וסטייה מנתיב נסיעה).

47. לעניין מדיניות הענישה במקרים דומים די אם אפנה למקרה דומה שנדון בעניין **יאסין הנ"ל**, שם הורשע הנאשם בנהיגה בקלות ראש, התנהגות הגורמת נזק לאדם או לרכוש וסטייה מנתיב הנסיעה, בית המשפט השלום קבע כי בנסיבות המקרה רשלנות הנאשם מצויה "ברף הבינוני גבוה" וכי מידת הפגיעה בנפגע מצויה ברף הבינוני, נוכח זאת ובהתבסס על מדיניות הענישה קבע בית משפט השלום מתחם ענישה שנע בין מאסר על תנאי עד מאסר שירוצה בעבודות שירות לצד ענישה נלוות וגזר על הנאשם 45 ימי עבודות שירות, קנס בסך 1,000 ₪, 18 חודשי פסילת רישיון נהיגה, פסילה על תנאי, פיצוי לנהג הרכב המעורב בסך של 2,000 ₪ ומאסר על תנאי. ערעור שהגיש הנאשם על הכרעת הדין נדחה, ואילו ערעורו על גזר הדין התקבל בחלקו כך שפסילת הרישיון הועמדה על 13 חודשים בפועל. בקשת רשות הערעור שהגיש הנאשם לבית משפט העליון נדחתה. יש לציין כי עברו התעבורתי של הנאשם היה מכביד (כולל 203 הרשעות קודמות בעבירות תעבורה) והוא לא הביע חרטה כלפי הנהג הנפגע.

48. בשקלול הנתונים האמורים, מחד גיסא את מידת הרשלנות שנקבעה ע"י בית משפט קמא שהייתה ברף הבינוני, לצד עונש המאסר בדרך של עבודות שירות שהוטל על המערער ומאיך גיסא, עברו התעבורתי הנקי של המערער בשים לב לוותק נהיגתו וכן תרומתו של המערער לחברה במסגרת עבודתו כמלווה עם עיוורים ובעלי מוגבלויות וכי רישיונו חיוני ונדרש לצורך עבודתו זו; החלטתי להקל במידה מסוימת בעונש הפסילה שהוטל על המערער ולא מצאתי מקום להתערב ביתר הוראות גזר הדין.

49. אשר על כן, אני מקבל את הערעור על חומרת הדין באופן חלקי, במובן זה שעונש הפסילה **יעמוד על 12 חודשי פסילה בפועל** (תחת 22 חודשי פסילה), בניכוי 40 ימי פסילה מנהלית. יתר רכבי הענישה שנקבעו בגזר הדין, יעמדו על כנם.

50. היה וניתן צו עיכוב ביצוע גזר הדין, בטל בזה הצו ועל המערער להפקיד את רישונו במזכירות בית משפט קמא לאלתר לצורך תחילת מניין עונש הפסילה ולשלם את הקנס בהתאם להלחטת בית משפט קמא, אם כי מניין הזמן יהיה מיום מתן פסק דין זה.

ניתן היום, כ"ח אלול תשפ"ג, 14 ספטמבר 2023, במעמד הנוכחים.